

Hemelvaart 2018

Homilie

Toon Suffys SJ

Wij kunnen het spijtig vinden dat Jezus veertig dagen na Pasen ten hemel is opgestegen. Nu kunnen wij Hem niet meer zien. Wij staan er als het ware alleen voor. Hij heeft zijn werk in onze handen gelegd.

Maar hoe zit dat eigenlijk met die hemelvaart. In het evangelie van Marcus staat het er niet bij wanneer dat precies gebeurd is. Maar in het evangelie volgens Lucas kunnen wij lezen dat Jezus reeds op Pasen zelf naar de hemel vertrok. Toen de twee leerlingen van Emmaüs terug in Jeruzalem waren en hun verhaal deden, verscheen Jezus daar. En dat verhaal eindigt dat Jezus de apostelen en de leerlingen mee nam buiten de stad en daar verdween uit hun ogen. In zijn boek Handelingen zegt Lucas dat het veertig dagen later was. Wat is die hemelvaart van de Heer dan? Lucas gebruikt hier met Joodse beeldspraak met beelden die voor de Joden heel begrijpelijk zijn: 1) veertig dagen, 2) ten hemel opgenomen, 3) zitten aan Gods rechterhand. Wij moeten die Joodse beeldspraak niet al te letterlijk opvatten.

1) Veertig dagen: dat beeld komt vaak terug. Het verwijst naar de veertig jaar dat het volk Israël door de woestijn trok en daar "Ik ben er voor u" als hun Heer leerde kennen en aanvaardden. Het doet ons ook denken aan de veertig dagen van Jezus in de woestijn, bekoord om zijn zending op te geven. Maar in de Hof van Olijven vraagt Hij zijn Vader nog: laat deze beker aan Mij voorbijgaan. Heel zijn leven is Hij met zijn Vader in overleg gebleven. Veertig dagen staat dus voor: een heel leven. Het is de tijd dat wij die opdracht van Jezus vervullen: Trek heel de wereld rond en maak aan ieder schepsel het goede nieuws bekend. Als wij daarmee bezig zijn, dan gaat Jezus met ons mee. Hij zal zich laten zien als dat nodig is.

Maar dat zien is moeilijker geworden, want Jezus is opgenomen in de hemel. Dat is een tweede Joods beeld: in de Bijbel is de hemel de plaats waar God altijd te vinden is. "Opgegaan naar de hemel" betekent dus dat Jezus voor altijd bij de Vader is en dat Hij daar ook altijd te vinden is. Onzichtbaar maar heel reëel blijft Hij ons begeleiden. Dat hebben de leerlingen ervaren en zo hebben zij geleerd dat Jezus in hun midden aanwezig is wanneer zij naar zieken en armen gaan, wanneer zij het geloof verkondigen of samen bidden en het brood breken. Daarom geloven wij dat het gebroken brood Jezus zelf is in ons midden. Wanneer wij samen een werken aan een betere wereld, wanneer wij iemand een dienst bewijzen dan hebben wij vaak dat gevoel: het was goed, het geeft ons kracht, het brengt ons dichter bij God. Dit gevoel is Jezus die zijn aanwezigheid kenbaar maakt.

Jezus zit aan Gods rechterhand zegt Marcus in het evangelie. Ook wij kennen dat beeld: iemands rechterhand zijn. De secretaris is de rechterhand van de directeur. Dat wil zeggen dat de directeur zijn verantwoordelijkheid deelt met de secretaris. Zij vullen elkaar aan. Zo ook de Vader: Jezus blijft degene die het werk van God doet in deze wereld. Hij is Gods rechterhand, de Vader kan altijd op Hem rekenen. Maar hij is niet meer lijfelijk aanwezig in deze wereld. Dan zegt Paulus: wij zijn het lichaam van Christus. De Kerk noemt dat het mystieke lichaam van Christus. Wij zijn de handen en de voeten van Jezus om naar mensen te gaan en aan mensen goed te doen. Wij delen in die verantwoordelijkheid die de Vader aan Jezus heeft gegeven. Wij allen samen zijn lichaam van Christus, wij zijn de Kerk.

Maar wij weten ook: als wij moeten samen werken, dan gaan wij vlug van mening verschillen. Ook in de Kerk gebeurt dat. Deze week nog werd het duidelijk dat de aartsbisschop van Nederland van mening verschilt met de paus. Dat is al 2000 jaar zo. Maar Jezus heeft ons de Helper gestuurd, zijn eigen Geest opdat wij in alle verscheidenheid de eenheid zouden bewaren. Al 2000 jaar brengt de Geest ons bijeen. En de laatste 100 jaar probeert Hij de katholieke kerk weer te verenigen met die christenen die niet meer wilden meedoen. De oecumene is het werk van Gods Geest. Laten wij bidden zeker tot Pinksteren, maar ook daarna dat Gods Geest ons blijft leiden.

Ascension 2018 Homily

Toon Suffys SJ

We may regret that Jesus ascended to heaven forty days after Easter. Now we can no longer see Him. We are, as it were, on our own. He has put his work into our hands.

But what about this ascension? The gospel of Mark does not tell us exactly when this happened. But in the gospel of Luke we can read that Jesus left for heaven at Easter. When the two disciples of Emmaus were back in Jerusalem and told their story, Jesus appeared there. And that story ends, that Jesus took the apostles and the disciples outside the city, and there disappeared from their eyes. In his book Acts of the Apostles Lucas says that it was forty days after Easter. What is all this with the Ascension of the Lord?

In his story with Jewish imagery Lucas uses images that are easy for the Jews to understand:

1) forty days, 2) ascended to heaven, 3) sitting on God's right hand side. What does this Jewish metaphor mean?

1) Forty days: that image often comes back. It refers to the forty years that the people of Israel travelled through the desert and met their God, who called himself 'I am there for you'. They have learned to know Him as their Lord and have accepted Him. It also reminds us of the forty days of Jesus in the desert, tempted to give up his mission. But in Gethsemane, he asked his Father, "Let this cup pass me by". Throughout his life Jesus remained in dialogue with his Father. Forty days, therefore, stands for: all of his life.

So forty days is the time for us to fulfill the mission of Jesus: Go around the world and make the good news known to every creature.

When we are busy with this, when we proclaim the good news and when we are good people, Jesus goes with us. We will see Him appearing as the apostles saw Him.

But seeing that has become more difficult, because Jesus ascended into heaven. This is a second Jewish image: in the Bible, heaven is the place where God can always be found. "So "ascending to heaven" means that Jesus is with the Father forever and that He is always there. Invisible but very real, He continues to accompany us. The disciples experienced this and learned that Jesus was among them when they went to the sick and poor, when they proclaimed faith or when they were together in prayer, and when they shared the bread.

Therefore we believe that the broken bread is Jesus Himself in our midst. This broken bread has become the sign for us that Jesus comes to us in communion and community.

Have we not all experienced before: when we work together for a better world, when we render a service to someone, then that feeling grows: it is good, this gives us strength, this brings us closer to God. Well, it is precisely this feeling that we can call the presence of Jesus.

Jesus sits on God's right hand, Marcus says in the gospel. We, too, know that image: being someone's right hand. The secretary shall be the right hand of the director. This means that the director shares his responsibility with the secretary. They are complementary. Similarly, the Father: Jesus remains the one who does the work of God in this world. He is God's right hand, the Father can always count on Him. But he is no longer physically present in this world. Then Paul says: we are the body of Christ. The Church calls this the mystical body of Christ. We are the hands and feet of Jesus to go to people and do good to them. We share in this responsibility that the Father has given to Jesus. All of us together are the body of Christ, we are the Church.

We also know, however, that if we have to work together, we will soon start to disagree. This is also the case in the Church. Only this week it became clear that the Archbishop of the Netherlands had a different opinion from the Pope. These things have been happening for 2000 years. But Jesus sent us the Helper, his own Spirit, so that we might be united in all our diversity. The Spirit has brought us together for 2000 years. And for the last 100 years he has been trying to unite the Catholic Church with those Christians who no longer wanted to participate. Ecumenism is the work of the Spirit of God.

Let us pray certainly until Pentecost, but also later, that God's Spirit will continue to guide us.